

Hana Tóthová
ZBIERKA NOVEL
ISBN 978-80-560-0309-1

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

HANA TÓTHOVÁ

**ZBIERKA
NOVIEL**

Autorka: Hana Tóthová

Grafická a technická spolupráca: Szekeres František, Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0309-1

O B S A H

Príbeh mesačného splnu..... 4

Príbeh z ulice..... 19

1. kapitola: Lucia 19

2. kapitola: Viktor 26

3. kapitola: Stretnutie 29

4. kapitola: Andrejka..... 36

Slony prinášajú šťastie 38

Prvá kapitola 38

Druhá kapitola..... 47

Tretia kapitola 61

Štvrtá kapitola 74

Piata kapitola..... 89

Šiesta kapitola 97

Siedma kapitola..... 103

Príbeh mesačného splnu

Tento príbeh sa odohral už veľmi dávno.

V dedinke menom Rosbery býval v malom domčeku osamelý stavec.

Starému pánovi sa však ten domček zdal priveľký pre jednu osobu, veď návštevy nemával vôbec. Žil celkom sám, ľudia sa mu vyhýbali, chodieval za splnu mesiaca do lesa po drevo a cez deň iba málokedy išiel von.

Nechcel sa ukazovať ľuďom, boli k nemu zlí a deti stále do neho niečo hádzali. Opustila ho aj jeho dcéra Elena, ktorá sa za svojho otca hanbila. Nevidel ani svoju vnučku Eloisu hoci ju veľmi túžil spoznať. Všetci ho pokladali za čudáka, pritom málokto vedel, že má srdiečko zo zlata. Mysleli si o ňom, že je blázon, čarodejník. Skutočnosť však bola celkom iná.

Tom Buster bol tak trochu čudák, ale mal dobré srdce. Vyrábал hračky a odovzdával ich do hračkárstva pána Solomuna, bol hračkárom.

To bolo jeho tajomstvo. Mal tú prácu rád, mal rád hračky lebo dokázali rozsvietiť detské oči šťastím a radosťou. Takto si zarábал na živobytie. Chodil rád do prírody a obdivoval jej krásu. Veril vo veľký vplyv mesiaca, vlastnil aj lunárny kalendár, fascinovala ho obloha a aj vesmír.

Ak bol naozaj čudákom, tak len preto, že veril, že hračka, ktorú vyrobí z dreva nájdeného za mesačného splnu bude mať magickú moc a bude mať schopnosť plniť želania a ochraňovať.

Tomovi sa však v jednu noc, keď sa ako obvykle túlal po lese pri mesačnom splne stala čarovná vec. Prechádzal sa pomedzi lesný porast a hľadal vhodné drevo, povieval slabý vánok, do noci sa ozývalo iba šušťanie listia a cvrlikanie cvrčkov.

Ako sa tak túlal zakopol o niečo veľké.

Zohol sa aby si to lepšie obzrel a zistil, že to, čo mu takmer polámalo pri zakopnutí prsty na ľavej nohe je neobyčajne krásny kus zvláštneho skla.

„To je ale nádhera. V živote som nič také lesklé a krásne nevidel. Vyroším z toho bábiku pre Eloisu. Raz sa snád' stretnem zase so svojou dcérou keď pochopí že ju mám rád a potom Eloise bábiku odovzdám a vyroším jej potom ešte veľa hračiek, aby jej očka svietili šťastím tak ako kedysi Elenke.“

Tak si odniesol vzácny materiál domov a hneď sa pustil do práce lebo bábika musí byť skoro hotová, čo ak práve zajtra príde Elenka aj s Eloisou?

Spracovať taký krehký materiál nebolo ľahké. Bábika však musela byť dokonalá. Musí byť krajšia ako hociktorá iná hračka z porcelánu,

ved' je pre jeho vnučku, dieťa jeho milovanej dcéry. Tak pracoval naozaj dlho, spracovával a upravoval sklo kým pred ním nestála bábika taká dokonalá, ako človek z mäsa a kostí.

Vyzerala ako živé dievčatko, už zostávalo iba ušiť pre ňu róbu, hodnú toľkej nádhery. Nebol krajčír a miestna krajčírka sa ho bála, ved' je blázon a tí môžu byť nebezpeční. Šil teda sám. Prsty mal od ihly celkom dopichané, nemal šijací stroj. Každý deň dúfal, že začuje vo dverách hlas svojej dcéry a cupot detských nôžok patriacich jeho vnučke.

Čakal však zbytočne. Neprišli nasledujúcich niekoľko dní, no keď dokončil malý klobúčik pre bábiku a slávnostne jej ho nasadil na hlavu mal pri srdiečku taký zvláštny pocit akoby vedel, že tá bábika splní svoju úlohu a povie Eloise ako ju má rád hoci ho nikdy nevidela a ani on ju.

Snáď potom Elenka zistí, že nie je zlí človek a bude ho aj ona mať zasa rada.

Prešlo už niekoľko týždňov a on bol stále sám.

Počasiu sa pokazilo, ochladilo sa a veľa pršávalo.

Tom sa však naďalej túlaval po lese a vyrábala hračky. Celkom z toho prechladol a dostal hrozný kašeľ.

Už sa nemohol poriadne sústrediť na prácu

a tak vyhľadal lekára. Bol to dobrý mladý muž a

chcel mu pomôcť, chcel poslať Toma do nemocnice

zo zápalom pľúc ale ten odmietol. Rozpovedal

doktorovi svoj príbeh o tom, že nemôže odísť do

nemocnice, veď ako by ho potom našla jeho dcéra?

Nevedela by kde ho má hľadať a tak musí byť

pripravený čakať doma keď príde.

Mladému lekárovi bolo Toma ľúto a rozhodol

sa, že mu pomôže. Zahral sa na detektíva,

prezrel všetky telefónne zoznamy a nakoniec sa

dopátral Eleninej adresy. Rozhodol sa, že sa s

ňou porozpráva osobne, dúfal, že tak ju ľahšie

presvedčí aby navštívila otca a aby si vyjasnili všetky nedorozumenia, hádky ktoré ich od seba oddelili.

Elena žila s rodinou , ktorú tvorila ona, jej manžel Dávid a ich dcéra Eloisa , v peknom nevel'kom rodinnom domčeku. Na oknách boli črepníky s pozostatkami zvädnutých muškátov, ktoré pred pár týždňami boli určite ešte nádherné. Nad vchodovými dverami visela zvonkohra. V slabom vánku jemne cinkala svoju prívetivú melódiu.

Doktor zazvonil a mal veľké šťastie, že domáca pani bola doma a on nemeral cestu zbytočne.

„Dobrý deň. Ja som doktor Stevard. Ošetroval som vášho otca a musím sa s vami porozprávať “
- povedal.

Usadili sa v obývačke a on jej porozprával o tom ako Tom každý deň čaká ju aj Eloisu a tiež Elene porozprával o zápale pľúc a komplikáciách, ktoré môže spôsobiť človeku v pokročilom veku

ak sa nelieči. Elena pozorne počúvala, Tom bol jej otec aj napriek tomu, že jeho čudáctvo a nočné potulky jej naháňali strach. Zaumienila si, že sa s ním porozpráva a presvedčí ho, aby poslúchal lekára a liečil sa v nemocnici.

Tom bol veľmi tvrdohlavý a odmietal rady lekára. Veril v silu prírody, chodieval do lesa a zbieral bylinky z ktorých si varieval čaj, myslel si že takáto liečba je dostatočná.

Mladý lekár chodieval k Tomovi na návštevu pravidelne a pri každej návšteve bolo všetko ešte horšie. Tom sa už nevládal túlať po lese a keď ku nemu lekár prišiel ani nevstal z postele. Doktor Stevard ihneď zavola sanitku a napriek chabým pacientovým protestom ho previezol do nemocnice. Elena držala za ruku malé dievčatko. Bola to jej dcéra Eloisa. Kráčali spolu na vlakovú stanicu.

Eloisa sa už veľmi tešila na svojho starého otca.

Ešte ho nikdy nevidela ale veľakrát si predstavovala ako asi vyzerá. Bola zvedavá či jej predstavy boli pravdivé.

Na stanici bolo plno ľudí, veľa hluku, neustále sa odvšadiaľ ozývala neutíchajúca vrava ľudí a pískanie vlakov, čo sa miešalo s najrozličnejšími vôňami. Z ned'alekého stánku udrela Elene do nosa vôňa pečených gaštanov.

Zbožňovala pečené gaštany už od mala pretože s otcom ich radi jedávali, najmä v zime keď mali skrehnuté prsty , horúce pečené gaštany príjemne zohrievali.

Cesta vlakom trvala 30 minút. Vlak bol preplnený, každú chvíľu niekto pristupoval alebo vystupoval. Sprievodcovia sa nervózne premávali hore - dolu a kontrolovali cestujúcim lístky.

Nakoniec vystúpila aj Elena s Eloisou. Dievčatko sa pevne držalo maminej ruky, klobúčik malo stiahnutý hlboko do tváre, pretože fúkal vietor a